

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL PUNY DE DEU

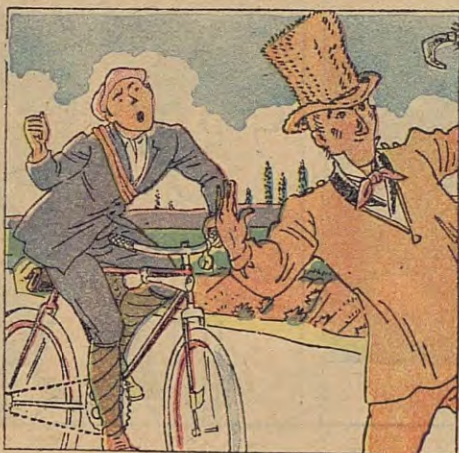
de JULES RENARD

per PRAT

Amb la bruseta curta i el seu copalta pelut, en Tianot torna de fira. Ho ha venut tot; el garri els formatges i les dues gallines velles; les gallines les ha venudes fent-les passar per pollastres després d'haver-les ubriagades de vi. Plenes de vida, amb l'esguard brillant, les ales febreses i les potes també, han enganyat una dama confiada, la qual, amb tota seguretat, en aquest moment les està sospessegada que la malifeta li surt bé.

Va fent esses, es sent les cames fluïxes i ocupa tota la carretera, puix cal fer assabentar que mentre les polles picaven les gotes de vi de dintre el pot, ell es bevia el restant de l'ampolla.

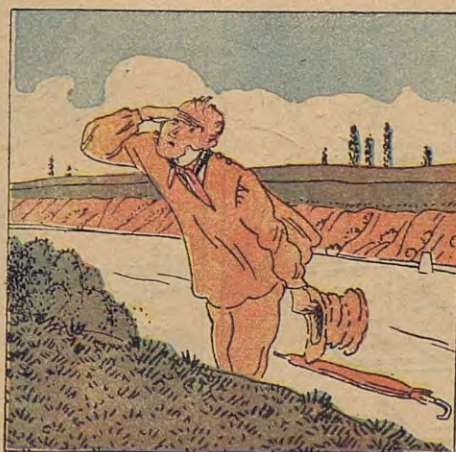
Mentestant, un ciclista li crida, toca un picarol i fa sonar una trompeta. Debades, car no sent res. Va d'un costat a l'altre de la ruta, esten els braços gesticulant entendent com si tornés a vèndrer les gallines.

I sobtadament, rep sobre el capell palut un cop de puny que li aixafa. En Tianot s'atura si cau o no cau amb la foscor, fet presoner. Ell prou prova de llevar-se el copalta.

Hi passa molta estona. El cop ha penetrat tan forçadament, que se sent en el crani un cercle de dolor. En Tianot forceja, pateix, crida i finalment es deslliura.

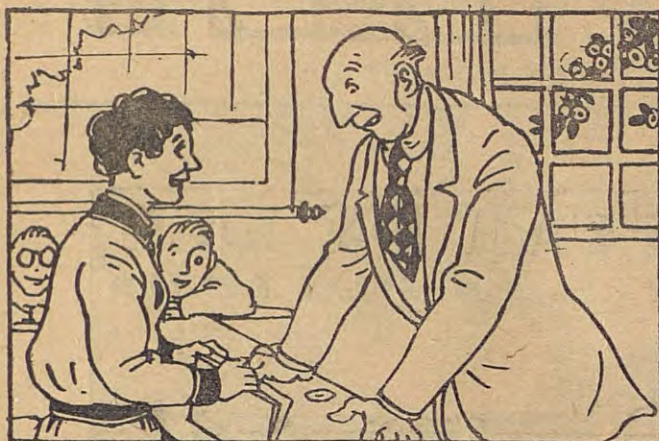
Esguarda: no es veu ningú en tota la carretera ni endavant ni endarrera. Mira per dessorre el marge a dreta i a esquerra.

No es veu res. I en Tianot, el qual ha venut unes gallines ubriagades, fa maquinalement el senyal de creu.

Els cinc sentits corporals

per MIRET

— Senyoret Puig segon: A veure si té prou traça per posar-nos un exemple dels cinc sentits corporals? — Prou, senyor professor. Precisament no tinc de fer res més que explicar unes «pàgines viscudes» per mí mateix.

Veurà que l'altre dia m'estava al salonet de casa saborejant (aquí hi ha el *gust*) un magnífic cigar de l'Havana, provinent d'una oblidada americana del meu papà. Ni noció tenia del temps que passava...

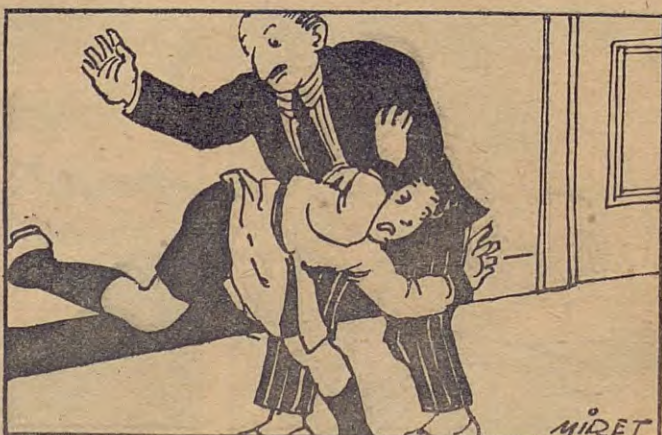
... quan m'arrencà d'aquella mena de somni de color blau cel un soroll especial. Vaig deixar la comoditat del seient i vaig córrer a la porta des d'on vaig sentir els passos (fixi's bé: la *oïda*) del papà que s'apropava.

El papà, que ja venia un bon xic desconfiat, tot era ensumar (funció de l'*olfat*) aquella oloreta un bon troç delatadora. No cal pas dir que tan amatent com vaig poder, proví d'amagar el *puro* en un calaix.

Però no sé com fou que el papà se'n va adonar (és home de molta *vista*) i després d'exclamar-se, verament indignat de la meua entremaliadura, va dir que no podia quedar-me sense el premi corresponent.

I fent-me posar en una situació poc airosa, va tustar-me de valent (aquí del *tacte*!) amb un ritme seguit i continuat en un indret on l'esquena deixa de nomenar-se així per dir-ne un nom poc elegant.

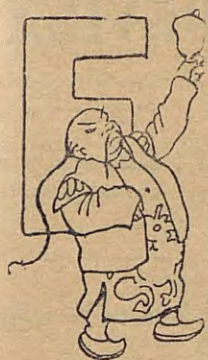
MIRET

DELS MESTRES CONTISTES ESTRANGERS

ESTRATEGIA XINESA

Dibuixos per CORNET

per TRISTAN BERNARD

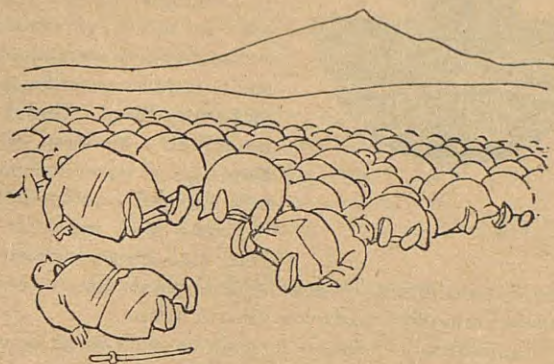
L Govern xinès, en rebre els trescents mil fusells darrer model que li trametia una fàbrica d'armes europea, va fer-los guar-nir tot seguit cada un amb tres campane-tes. I és per això que un matí de setembre noucentes mil campanetes dringaven i trit-llejaven en la gran plana de Lao-Tsin.

El generalíssim Hang-Hang, seguit de la seva brillant escorta, va fer cap a un turonet tot florit, i es preparà per donar la senyal del combat.

Entremig dels repòrters barrejats amb l'escorta, hi havia el meu amic, En Cu-queta, redactor militar del diari «La Cria del Canari», que seguia les operacions amb una gran curiositat, redoblada pel seu total desconeixement de l'estratègia xinesa.

sim Hang-Hang, va entrar-li un granet de pols pel nariu dret, obligant-lo a esclatar en un formidable estornut:

— Atxim!!!

Immediatament els generals Ting-Tsang i Yan-Ving va-ren cridar: «Ha-Tchim»; i sense donar temps a l'esverat ge-neralíssim per a donar contraordre, l'exèrcit xinès va evolu-cionar de tal manera que va anar a posar-se sota el foc direc-te de l'artilleria japonesa.

En menys d'un minut varen quedar extesos al camp de ba-talla trenta cinc mil xinesos. El restant de l'exèrcit va fer una retirada rapidíssima; i allà, a la plana, només hi quedaren els trenta cinc mil cadàvers, tots amb la seva trena corresponent perquè l'àngel xinès de la mort podés emportar-se'ls ben comodament cap a l'altre món.

Però l'àngel xinès de la mort segurament va cançonejar massa tot anant-hi, i va fer malament, perquè els agent de la casa «Harvey Jim & Co», marxants de cabells de Xang-Hai,

El generalíssim Hang-Hang va aixecar ben enlaire el sa-bre flamejant i cridant digué:

— «You-Tchi».

Que volia dir: Desplegar-se, apoiats sobre l'ala dreta! Ar!!

El general Ting-Tsang va repetir l'ordre: «You-Tchi», la qual va ésser repetida novament pel general Yan-Ving, i cor-regué pronunciada fins l'infinit per tots els altres caps i ofi-cials. Les tropes varen evolucionar, i altra vegada s'escampà per la plana el tritlleig de les noucentes mil campanetes.

Després el generalíssim Hang-Hang va llençar amb veu potent el comanament:

— «Nao-Tchi».

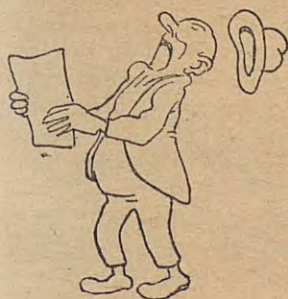
Això és: Formar-se en ordre de batalla sobre la dreta de la cavalleria!!

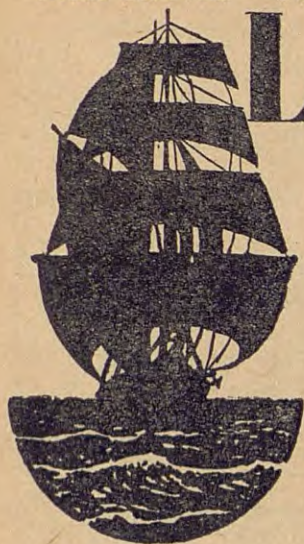
Els generals repetiren «Nao-Tchi», i tot l'exèrcit va arrencar-se, seguint la vo-ra del riu Hu-Hu-Han, cara a cara amb l'exèrcit japonès.

En aquell precís moment al meu amic Cuqueta, que per casualitat es trobava al mateix costat del generalís-

varen guanyar-lo per mà, i anant proveïts de les eines neces-sàries i d'un bon equip de jornalers, varen poder tallar i em-portar-se, amb tota tranquil·litat, aquell bé de Déu de cues.

Ed. CONDEMINAS, Trad.

LAU

o

les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

Domingo era ell; va empènyer la canoa i va embarcar a les senyores que en aquell moment semblaven infants desamparats. Biard i Godin saltaren a bord i ajudaren al negre Domingo a posar la canoa al bell mig del corrent. No calia res més sinó mantenir-l'hi... Però això que a primera vista

sembla senzillíssim, en aquells rius, que de tant en tant tenen ràpids i remolins, no és una ciència infusa.

Tanmateix, la primera jornada va realitzar-se sense cap desgràcia. L'endemà, a prop del lloc on havien passat la nit, veieren una cabana. Hi habitava un indi dels que havien fugit de Canelos per por de l'epidèmia. No li havia valgut la fuga; ara tot just començava a refer-se de la verola. A còpia d'instàncies i promeses, M. Godin el va decidir a embarcar-se amb ell per tenir el timó.

— Ai, respirem! — deia Mme. Biard a la seva filla quan tornàren a navegar sota el patronatge de l'indi. Efectivament, la canoa lliscava amb una altra seguretat; la perícia de l'indígena era molt superior a la bona voluntat del negre Domingo.

De cop, el capell de M. Godin caigué a l'aigua. L'indi va inclinar-se per pescar-lo i també va caure; convalescent com estava no tingué forces per arribar a la vora i es va ofegar.

Els pobres viatgers varen arribar a creure que Déu els havia abandonat. Altre cop la canoa va restar confiada a les mans inexpertes del negre; trigà poc a inundar-se. Penosament varen acostar-la a la vora on bastiren una cabana i passaren la nit, plens de tristos pressagis.

— Si Lau fos aquí — rondinà Mme. Biard. — No deviem haver permès que es separés de nosaltres.

— No el podem acusar — va fer la filla. — Ho ha fet a fi de bé...

— Oh, prou que ho sé! — va interrompre la mare. — No l'acuso; més aviat m'acuso d'haver consentit que fes jornades dobles per estalviar-nos una molèstia.

— Senyores, — va intervenir Godin — crec que el millor partit és que jo amb el negre m'embarqui fins a Andoas que no és sinó a quatre jornades. Un cop allí us envii una canoa amb indis... Abans de deu dies la tindreu aquí.

— Restar sols tots tres? — digué M. Biard esverat.

— No serà pitjor que naufraguem col·lectivament o que ens deixem morir de fam en aquest indret?

Domingo i jo nedem prou bé per salvar-nos tantes vegades com fem el capbussó... però la vostra dona i la vostra filla...

— Es veritat, és veritat... — mormolà el pobre M. Biard, veient que totes les solucions eren ben perilloses.

La seva dona i la seva filla, horroritzades davant el risc de naufragar que havien vist tan aprop, gairebé acceptaren amb complaença la idea d'esperar en aquell indret, amb provisions per una quinzena i un aixopluc primitiu, però no incomfortable.

Així fou com la colla tornà a subdividir-se. Godin i el

negre Domingo embarcaren en la canoa i desaparegueren aviat dels ulls dels Biard que els miraven amb una secreta angouxa.

Perduts en la selva

S'escolaren els deu dies que Godin cregué necessaris per enviar auxilis des d'Andoas. I deu més encara.

Els Biards veieren com llurs provisions s'exhaurien i sentiren de cop-i-volta una desesperació sense límits. Tots els negres pressentiments que fermentaven en llur subconsciència, sorgiren violentament a la superfície. Ell plorà com una criatura, estrenyent contra el seu pit les dues dones atemorides i sanglotants. Varen pregar, varen cridar... Fou una diada horrible. L'endemà, la necessitat comunicà a Alicia noves forces:

— No pot ésser que ens deixem morir com éssers sense esma! Àdhuc com a cristians tenim el deure de lluitar contra aquesta adversitat.

— Tens raó, Alicia — digué Mme. Biard deixant-se arrossegar per la sobtada energia de la seva filla. Tenim una destal. Hem de fer una armadia i embarcar-nos-hi.

Varen posar-se tots a treballar amb una mena de desesperació que feia més inexpertes encara les mans d'elles avarades a una ociositat senyorívola; les d'ell, fetes al maneig dels delicats aparells de l'astronomia, al contacte de les fulles del llibre... però no a abatre arbres de deu canes en les selves del tròpic.

Al cap de poques hores, queien en terra extenuats, sense haver aconseguit aterrar sinó dos soques. La fam els feia patir agudament. Les escasses forces que els restaven les varen aprofitar per cercar alguna rel mengívola, fruits silvestres, ous de perdiu.

Amb aquella volubilitat que encomana la desesperació, varen renunciar a construir l'armadia i varen resoldre de seguir les vores del riu on — ells ho creien almenys — era possible trobar alguna cabana de gent índia i vigilar si arribava el desitjat auxili d'Andoas.

Tot un dia varen esforçar-se en complir aquest propòsit. Però les vores del riu en aquella zona són talment poblades de vegetació, que voler-hi caminar és una follia. No avançaven sinó a cops de destal, contra una xarxa inextricable de lianes i de bardics.

Aleshores, varen internar-se en la selva cercant una ruta menys tancada.

Quants de dies divagaren per aquells paratges on la calor i la humitat nodreixen una flora i una fauna fabulosament riques? Ells no foren pas capaços de dir-ho. La fam, el cansament, les ferides dels esbarzers, els llevaven la sensació del temps; al capdavant caigueren, sense forces per tornar-se a alçar.

Mlle. Biard, ajaguda al costat dels seus pares, tingué la impressió que eren morts i que ella no trigaria gaire a morir... Amb tot, la seva joventut de noia aviciada, servava

reserves que ningú no podia sospitar. Després d'unes hores de desvari, la set ardent que la turmentava l'obligà a redreçar-se. Descalça, mig nua, començà a caminar. L'instint tot sol la guiava. Va caminar dues hores i tornà a acostar-se a les vores del riu Bobonassa on va apaivagar la seva sed. Un xic refeta, el record de la seva situació li aparegué de nou amb terrible claretat. Què podia fer? Què podia esperar? Els seus pares eren morts o vius?...

Senti un clapoteig com de remes batent l'aigua. Les mates que la voltaven no li deixaven veure sinó un troç molt petit de riu. Un sentiment de por la féu recular unes passes... Però aviat es repensà. Fos quina fos la gent que navegava què podia témer? Quina cosa pitjor que les que li havien esdevingut podia ocórrer-li encara? Avançà resoltament cap a la vora. Entre els joncars, veié una canoa on remaven deu indis. Dret al costat del timonner, un home blanc mirava fixament, com escorcollant aquella vora.

— Lau! — cridà la infelíc consumint en aquest crit totes les energies que li restaven.

Pocs moments després, Lau l'alçava de terra; no pesava gens.

— Sabia que vindries; el cor m'ho deia... sols que jo no el volia creure — mormolà ella sense descloure els ulls, sentint una immensa felicitat on la idea de sentir-se salvada es barrejava amb la revelació del seu enamorament.

Un segon va oblidar-se de l'estat en que havia deixat els seus pares. Un segon només. En acabat, l'angúnia la reprengué amb violència.

— No ho sé... cap endins... Segueix el camí més desembarassat... Només recordo que no he trobat gaires obstacles d'allí fins al riu... — deia responnent a l'interrogatori de Lau que volia orientar-se abans de cercar a Monsieur i Madame Biard. — Cuita, cuita... Salva'ls, Lau! Tu ho pots fer... — afegia en una mena de desvari infantívol.

Lau, amb un parell d'indis, s'endinzà en la boscúria, i se-

guint la petja de la filla no trigà a trobar els pares. Encara alenaven. Amb mil precaucions, els transportaren a la canoa on Lau tractà de fer-los prendre aliment... L'esòfag se'ls havia encongit de tal manera que no podien engolir. El primer dia, no pogué fer-los empassar sinó alguns glops d'aigua.

La convalescència d'Alícia semblava més fàcil, menys perillosa. Al cap de poques hores de repòs, pogué fer-li menjar algunes pulpes vegetals. El segon dia, la febre va minvar molt.

— I Godin? I el negre? — va demanar la noia, reprenent de mica en mica el record de llurs desastres.

— Salvats — va respondre Lau. Es una història curiosa. També han patit, també!

— Explica — li demanà ella a ell, que seia al costat del jac que havien improvisat per als malalts sota el rústec toldre de la canoa.

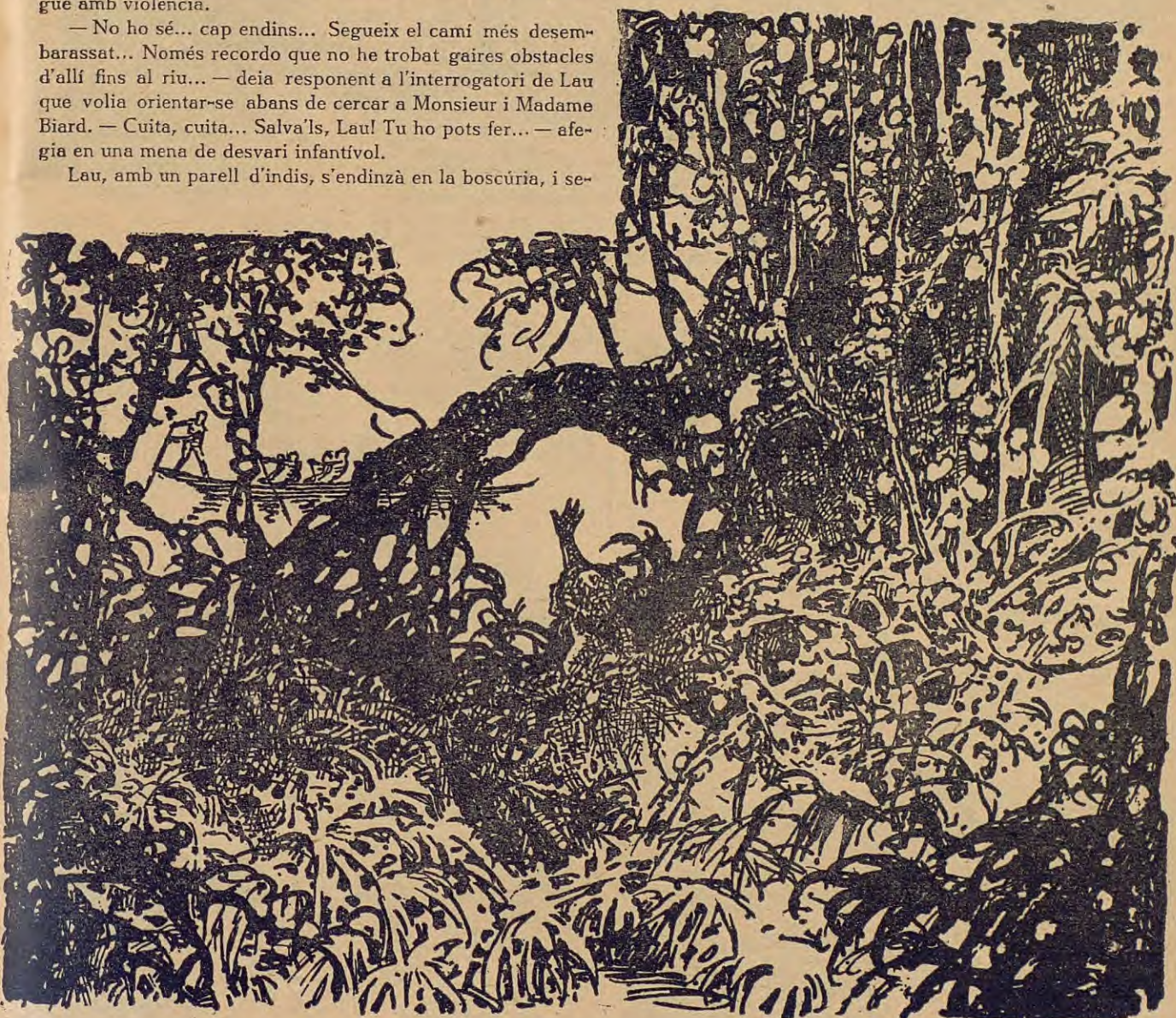
— Més tard, més tard — respongué Lau. — Encara esteu feble per escoltar una narració gaire llarga.

— «Esteu?» El «vós» encara? — replicà Alicia insinuant amb els llavis una ganyota de pueril contrarietat.

— «Estàs»... «Et» sembla bé així? — contestà ell somrient amb mal dissimulada joia.

— Així, així... Ara, si vols, ajorna la teva història. Em resigno.

(Continuara)

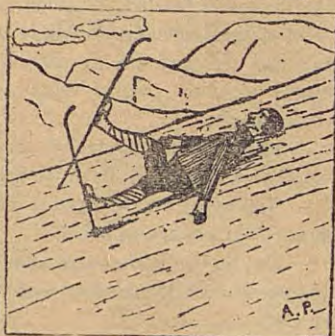
Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 319 — JOSEP ROS

A mi m'agrada amb deliri
pujà als cims de Monserrat;
on la Verge va florir-hi,
com un lliri en bell esclat.

N.º 320 — ANTNN PUIG

Anar a patinar
es lo que més m'agrada
podent-me revolcar
damunt la neu gelada

N.º 321 — M.ª dels D. BELLIDO

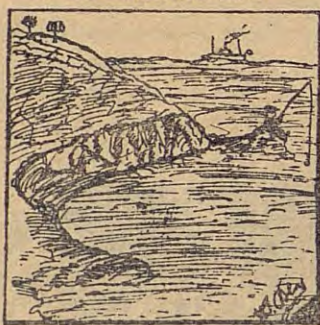
El meu goig més gran seria
tenir una germaneta
per poder de nit i dia
fer-la anar ben polideta

N.º 322 — MERCE DANES

Anar en bicicleta, és
un del divertiment millor
on sols s'hi troben dolors
si se't tomba del revés

N.º 323 — MARIA S BLAS

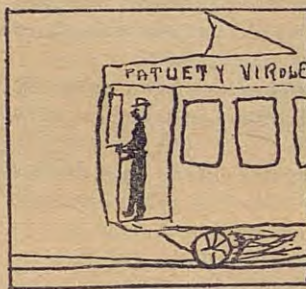
A mi m'agrada molt pescar
sobre tot si és amb canya
i valent-me de la manya
puc molt peix arreplegar

N.º 324 — CASIMIR FERRER

A mi m'agrada caçar
i així passo l'estona
matant garces i perdius
i alguna llebra bona

N.º 325 — PAUME TORRAS

El que jo preferiria
seria ésser conductor
en el més bonic tranvia
i així faria el senyor

N.º 326 — JOAN MIRO

Lo que a mi més em plaurà
és anar en un banquet
on hi ragés l'alegria
i el xampany Freixenet

N.º 327 — EDUARD BALADO

Lo que jo voldria ésser,
fora un senyor ben riquet
per poder fer un obsequi
al simpàtic VIROLET

N.º 328 — MARIA OLIVER

Servidora, desitjaria
córrer per boscos i prats
sobretot en Primavera
que és el temps que més més grat

N.º 329 — MARIA ANDREU

Estimant tant com estimes
a la terra Catalauna,
per què no vens a la festa
a ballar una sardana?

N.º 330 — NARCIS MASFERRER

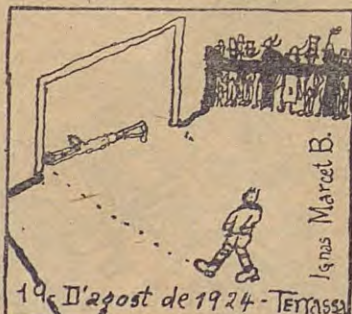
Voldria sè aviador
per passar aixís el dia
passejant amb alegria
sobre aquest món rodó

N.º 331 — JOSEP ESPANYOL

La veritat els tinc de dir:
Jo de versos no en sé fer
puix mon ofici és fuster
i no faig més que polir

N.º 332 — IGNASI MARCET

A mi m'agrada el futbol,
com que jugo de porter
penso sempre el que faré
perquè no em passin cap gol

N.º 333 — MIQUEL SAIOL

Voldria tenir molts cèntims
per quan surto a passejar
repartir-los entre els pobres,
m'agrada fer caritatj

N.º 334 — JOSEP MARCET

En un vaixell antiquat
em plau veure el blau del cel
navegant pel mig del mar
amb el sol lluint arreu

Rodolins incomplets

Panellets

D. Josep i els nebotets

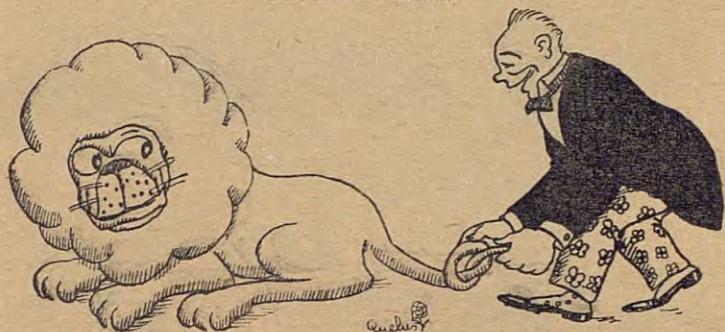
Com que'is tenen de primera

I amb molta tranquil·litat

FRASE FETA

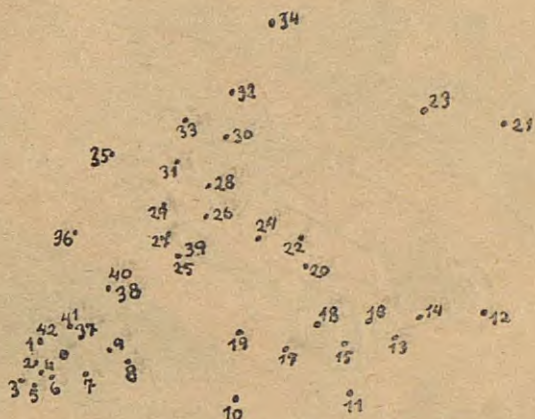
EL DIBUIX REVELADOR

JEROGLIFIC

D'1n c b 1 it
en 3-s 1 r

Solucions al número passat Rodolins incomplets: 1 La Mercè pel jardinet, passeja amb el patinet. 2 Una causa inconeguda li ocasiona una caiguda. 3 I per fer-li passar el cop, li han donat aixarop. Frase feta: Picar-li els dits. Jeroglific: En la millor roba cauen les taques.

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

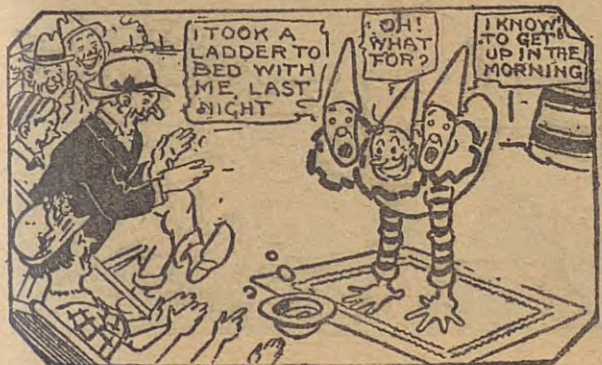
EL MAGISTRAL ACUDIT D'UN EXCENTRIC EIXERIT

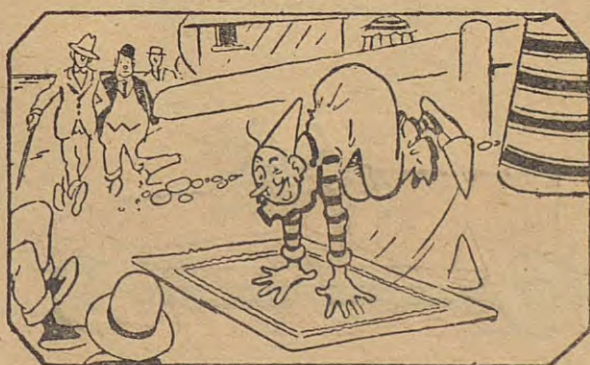
Té les soles foradades
prò és home de grans pensades

ha tingut un acudit
i el prepara tot seguit

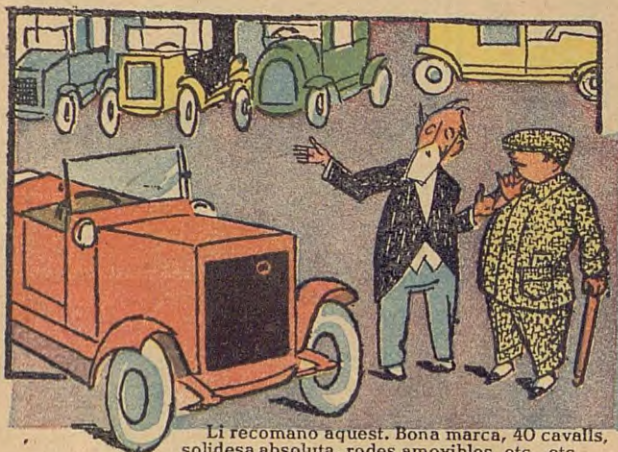
mentre reclama atenció
el posa en execució

i amb enginy i habilitat
bastants duros s'ha guanyat

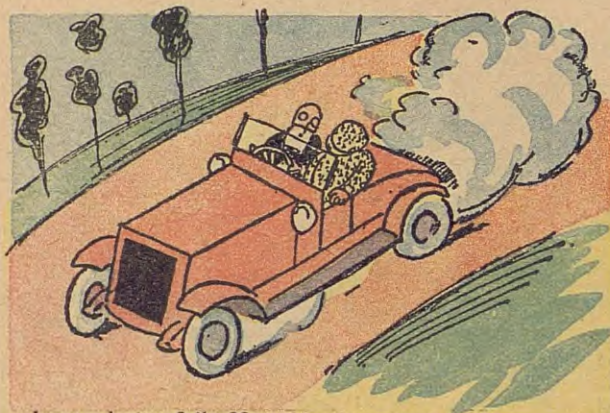
L'AUTO DE MARCA

per PLANAS

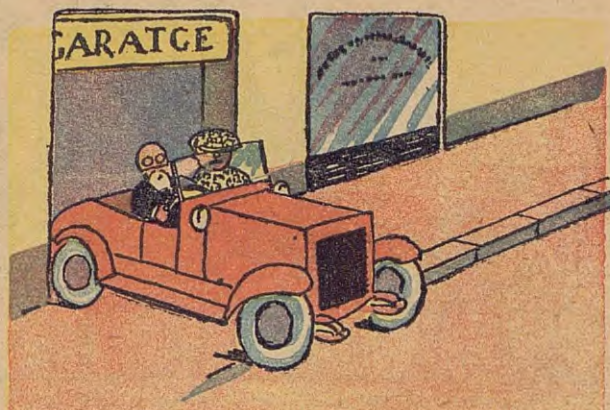
Li recomano aquest. Bona marca, 40 cavalls, solidesa absoluta, rodes amovibles, etc., etc.

— Sí, sí...

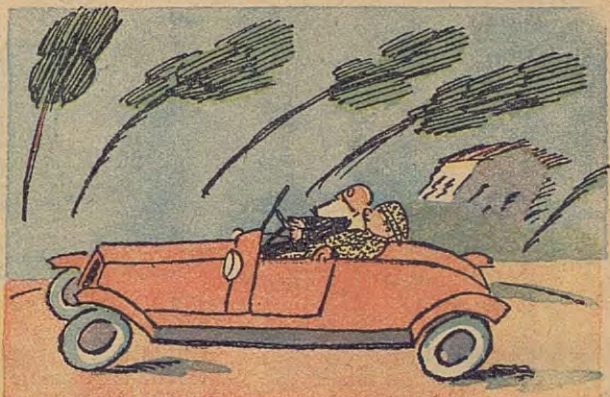
I com velocitat, fixi's: 80 per hora i encara no apreto.

— Sí, sí...

— Ja veurà, vingui que el provarem..
Veu quina marxa més dolça? Ni se sent el motor.

— Sí, sí...

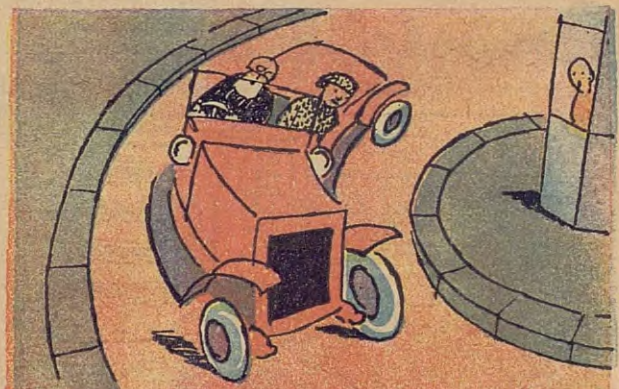
— Perquè si ens ho proposem, 100 i 120 i tot.

— Sí, sí...

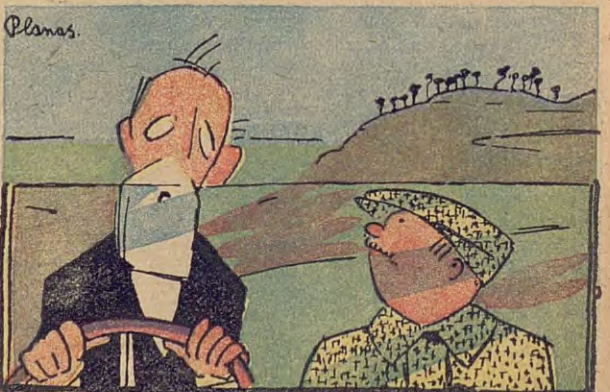
— Ja ho veu: les pendents més sobtades en 2.ª i el motor com si res; miri el termòmetre, apenes s'escalfa.

— Sí, sí...

— Oh! i els viratges? Vegi: els més curts i ràpids sense el més lleu derrapatge.

— Sí, sí...

... arreu del món sense cap por.

— Sí, sí; però és que jo el volia per anar a donar una volteta pel Passeig de Gràcia els diumenges amb la família.

— I els frens, a prova de bomba; ja ho veu: parat en sec.

— Sí, sí...

— En fi, que amb aquest cotxe pot anar per tot...